

Perfecte liefde?

Vertaald door Maya Denneman

Milly Johnson

Perfekte liefde?

Een hilarische roman over onmogelijke liefdes,
weggelopen verloofdes en partnerruil

TRUTH DARE

Eerder verscheen van Milly Johnson bij uitgeverij Truth & Dare:

Driedubbele deining

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *The Birds and the Bees*

Oorspronkelijke uitgave © 1997 Milly Johnson and Simon & Schuster Inc.

Nederlandse vertaling © 2008 Maya Denneman en Truth & Dare /

Foreign Media Books bv, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Mariska Cock

Foto voorzijde omslag: iStock

Auteursfoto: Chris Sedgewick

Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9899 8

NUR 302

www.truthanddare.nl

Dit boek is opgedragen aan twee prachtige bloemen van Schotland die er niet meer zijn en zoals wie nooit meer iemand zal zijn; mijn allerliefste oudtantes Elisabeth 'Lizzie' Lindie en Helen 'Nelly' Cunningham.

Bedankt voor de liefde, vreugde en Jaffa Cakes

HOOFDSTUK 1

Een taart bakken voor de loterij van Danny's school was altijd een rommelige aangelegenheid. Stevie moest en zou om de minuut van de rauwe beslagsmurrie proeven en was ook nog eens veel te ongeduldig om te wachten tot de kloppers van de mixer uitgedraaid waren voor ze ze optilde, waardoor zijzelf en de hele keuken onder de chocoladevlekken kwamen te zitten. Dan scheurde zoals gewoonlijk de zak met meel en steeg er een witte nucleaire wolk op, die overal om haar heen neerdaalde. Ze moest echt eens een fatsoenlijke meelbus kopen, zei ze voor de zeshonderdste keer tegen zichzelf terwijl ze diep vanbinnen heel goed wist dat dat er nooit van zou komen.

De taart stond netjes te rijzen in de oven en Stevie was bezig de kom en de grote lepel af te likken, toen de deurbel ging. Maar er was geen enkele reden om in paniek te raken of zich snel te fatsoeneren, besloot ze, want het kon alleen maar haar vriendin zijn die Danny thuis kwam brengen na een naschoolse dartelpartij met Catherines gebroed en de honden van het gezin. Dus opende ze de deur met een lijf vol meel en genoeg cacao op haar gezicht om mee te doen aan een auditie voor de hoofdrol in een kerstpantomime.

Het probleem was alleen dat het Catherine helemaal niet was. Er bleek een stevige, ruw uitzijnde man voor de deur te staan, ongeveer net zo groot als het kasteel van Edinburgh, met een lange kastanjebruine paardenstaart, een woestrode baard, een litteken op zijn linkerwang dat het teken van een clan kon zijn en getatoeëerde Popeye-achtige armen waarmee hij rakelings langs Stevie liep om zomaar haar voorkamer te betreden als de spreekwoordelijke olifant op zoek naar haar mooiste porselein.

'Waarrisie?' klonk een zware stem die bij een bijlzwaaïende Schot in oorlogskilt met een blauwwit gestreept gezicht leek te horen.

‘Eh, sorry, maar waar gaat dit over?’ vroeg Stevie. Ze wist niet of ze beter de telefoon kon pakken om de politie te bellen, of een paar vochtige doekjes. Een moeilijke beslissing, maar de vochtige doekjes wonnen vanwege het hoge gènantheidsgehalte.

‘Waarris Finch?’

‘En wie mag jij dan wel zijn?’

‘Adam MacLean, Joanna MacLean hoort bij mij.’

Dus dit was het mythische wezen waar Stevie zoveel over gehoord had. De luidruchtige, norse indringer die op haar schapenkleed stond was hém. Vluchtig bekeek ze zijn grote gespierde gestel nog eens van top tot teen. En ze had nog wel gedacht dat Jo overdreven had in haar beschrijving van de gestoorde controlfreak met wie ze getrouwd was. Geen wonder dat Matthew op het werk zo met haar meeleeftde. Nou, Stevie liet zich niet bang maken door hem en zou niet zoals Jo in een hoekje van haar eigen huis zitten afwachten tot hij haar in elkaar zou trappen. Op hetzelfde moment had Adam MacLean zich ervan overtuigd dat deze vrouw werkelijk de gulzige, luie, zelden sobere slons was waar Jo hem over verteld had. Daarom leek de keuken achter haar net Beirut op een slechte dag en zag ze er zelf uit alsof ze geraakt was door een korteaafstands-chocoladebom. Al aan de borrel, natuurlijk. Dat deden die vrouwtjes die de hele dag thuis zaten; taart eten, sherry drinken en naar *Trisha* kijken. En ze las van die prullerige romannetjes van *Midnight Moon*, zag hij. Ze leken door de hele kamer verspreid te liggen. Geen wonder dat Jo op het werk zo had meegeleefd met de arme vent die op het punt stond dáármee te trouwen.

Stevie maakte zich al haar honderdvijftig centimeter lang.

‘Matthew is voor zaken naar Aberdeen.’

‘Dus nie,’ zei Adam bars. ‘Hij zit verrrdomme in Magalluf met mijn Jo!’

‘Doe normaal!’ zei Stevie. Tjemig, Matthew had gezegd dat de Schot een bezitterige, losgeslagen psychopaat was met zaagsel in zijn hoofd waar andere mensen hersenen hadden zitten, maar ze had zich niet gerealiseerd dat het zó erg was. Arme Jo.

‘Ik dacht al dat je dat zou zeggen,’ zei Adam, en hij haalde een gekreukeld stuk papier uit zijn achterzak dat hij Stevie onder de neus duwde. Ze deed een stap naar achteren om weer wat persoonlijke ruimte te claimen en las de boekingsbevestigingen; hotel, vluchtnummers, de datum van vandaag en de namen: *Sunshine Holidays*, *Hotel Flora*,

Magalluf, Mr Matthew Finch en Mrs Joanna MacLean, 25 april voor 7 dagen. Haar eigen adres stond bovenaan: Blossom Lane 15, Dodmoor. Ze zou zich in een stoel hebben laten vallen als de deurbel niet weer ge-gaan was.

‘Sorry, dat is mijn zoon,’ zei Stevie half verdoofd. Ze deed de deur open en daar stond haar vriendin, met aan haar hand Stevies kleine bebrilde zoon. De halve verdoving werd volledige verdoving toen ze zag dat Catherines normaal gesproken kastanjebruine haar nu zo felroze als een suikerspin was. Het stokje, de plastic verpakking en de kermis op de achtergrond ontbraken alleen nog.

Ik word gek, dacht Stevie, want na twee keer knippen was het kapsel nog steeds roze.

Adam was niet heel verbaasd toen hij de vrouw zag die op de stoep stond. Hij merkte meteen het goedkope sloeriekapsel op. Dat ze vriendinnen had die er zo uitzagen bevestigde alleen maar zijn lage dunk van de vrouw in wier huis hij stond. En de jongen was te oud om van Finch te zijn als ze pas een paar jaar met hem was. Sjonge, die stond niet stil.

‘Hoi, wat een dag. Ik kom, Dan...’ Catherine keek naar het bleke, met chocolade besmeurde gezicht van haar vriendin en ontdekte daarna de man achter haar. ‘Is alles in orde?’

‘Nee, niet bepaald,’ zei Stevie. ‘Ik moet nog even... iets... doen.’

Catherine schatte de situatie vliegensvlug in en boog door de knieën naar het kleine lichtblonde mannetje.

‘Danny, we gaan een uurtje een lekker broodje met wat sinaasappelsap nemen in het café om de hoek. Mama is nog even ergens mee bezig.’

‘Gaaf!’ zei Danny met een grijns zo breed als zijn gezicht. Dit was voor hem het toetje van een al perfecte dag.

Catherine wendde zich weer tot Stevie. ‘Toe maar. Het is oké. Tot zo.’

‘Dank je, Cath,’ zei Stevie, waarna ze een grote bal van emotie wegslikte die ze niet zou kunnen verwoorden.

Toen Stevie langzaam de kamer weer in kwam lopen, zei Adam met een zachte kuch: ‘Sorrory, ik had der helemaal niet over nagedacht dat je kleine menneke weleens hierrr kon zijn.’

Stevies antwoord was een boze blik vol afkeer en ze liet zich op de sofa zakken. Adam bleef boven haar uit torenen als de Cairngorms terwijl hij verderging: ‘Dat heb ik vanmorgen gevonden nadat ze vertrokken was. Naar een beautycentrum in Wales, zei ze. Dat verklaarde de bikini,

maar niet waarom ze ook haar paspoort mee had.’

Het was allemaal een beetje te veel om te bevatten. Stevie hoopte dat haar hersenen haar voor de gek hielden – vervroegde menopauze of iets dergelijks – of dat de rauwe eieren in de taartmix een soort van hallucinatie hadden veroorzaakt. Iets wat des te aannemelijker was geworden na het zien van de staat van Catherines haren.

Eén kant van haar hersenen zei haar dat Matthew *nóóit* zoiets zou doen. Hij wist hoe ze in het verleden gekwetst was en had gezworen dat hij haar nooit zoveel pijn zou doen. Matthew was zorgzaam en attent. Matthew was het soort man dat bevriend raakte met zijn collega, Jo MacLean, een vrouw die wanhopig de moed bij elkaar probeerde te sprokkelen om bij haar bruut van een man weg te gaan omdat hij haar zo ongelukkig maakte. En zulke tranen kon je niet simuleren! Jo en zij hadden samen geshopt. Ze had zelfs een keer voor Jo gekookt en een verjaardagscadeautje voor haar gekocht. Matthew zou haar niet mee naar huis hebben genomen als er iets tussen hen speelde. Néé! Ze had onvoorwaardelijk vertrouwen in hen beiden, Jo was een vriendin van haar geworden. Jo was lief en ongecompliceerd en geweldig leuk met Danny. Ze had zelfs dé jurk mogen zien, die in de logeerkamer hing. Zij en Jo hadden uren zitten praten en Jo zou bruiloftsgast zijn als Stevie hem over precies negenendertig dagen aan zou hebben om met Matthew te trouwen.

Maar de andere kant van haar hersenen stond met de ogen in verbinding en die lazen telkens weer het meedogenloze bewijs op het papier dat ze nog steeds slapjes in haar bevende handen hield.

‘Dit kun je zelf op een computer gefabriceerd hebben!’ flapte Stevie eruit.

‘*Aye*,’ zei Adam MacLean, die in zijn vingers knipte alsof ze zijn geheim ontdekt had. ‘Ik heb zoveel tijd over dat ik vaak dat soort dingen doe. Daar moet ik echt eens mee stoppen, het wordt een nare gewoonte.’

Oké, ze geloofde wel dat het niet nep was. Maar toch, ze kende Jo en ze kende Matthew, en ze kende deze opzichtig rode schurk niet. Wat wel waar was: Matthew had vorige week drie korte broeken gekocht. Voor de huwelijksreis, had hij gezegd. Maar dit was *Mátt*hew! Het voelde alsof er een Wimbledonfinale tussen John McEnroe en Björn Borg in haar hoofd gespeeld werd, de argumenten vlogen heen en weer over een net van verstand. *Advantage, deuce, advantage, deuce...*

Stevie kreeg een ingeving.

‘Ik bel hem op!’

‘Denk je nou echt dat-ie opneemt?’ zei de grote Schot met een spottend lachje. Ze negeerde hem en pakte de huistelefoon om op de snelkeuzetoets van Matthews nummer te drukken. Ze wachtte, hoorde hem overgaan en een seconde later begon vlakbij een gedempte versie van het liedje ‘Goodbye-ee’ te spelen. Stevie legde de telefoon neer, trok een la open en pakte het vals jengelende mobieltje eruit.

‘Arrogante klootzak,’ zei Adam met een zachte maar hatelijke grom.

‘Het is van *Oh What a Lovely War*,’ legde Stevie uit. ‘Dat is zijn lievelingsmusical.’

Aan die details hadden ze allebei niets. Ze zorgden er alleen maar voor dat Adam niet alleen Finch z’n tanden eruit wilde slaan, maar ze ook nog eens wilde terugplanten in zijn schedel.

‘Hoe dan ook,’ zei Adam, wiens woedevuur afnam tot nog steeds hete maar iets rustiger brandende sintels, ‘ik vond dat je ’t moest weten.’

‘Bedankt voor het vertellen,’ zei Stevie verdoofd. Dat klonk wel vreemd, maar ja, wat zei je anders in dit soort situaties? Wat is het juiste protocol als je ervan op de hoogte wordt gesteld dat je verloofde op Mallorca met de vrouw van een ander ligt te neuken? Zeker als je ondanks de harde bewijzen nog in een staat van ontkenning verkeert. Haar hoofd ploos dapper maar bezeten de beschikbare informatie door op zoek naar de verklaring waardoor ze zou kunnen zeggen: ‘Aha, je hebt het helemaal verkeerd,’ want die móést er gewoon zijn. Matthew zou zoiets echt nooit doen, nooit. Ze kende hem vanbinnen en vanbuiten. Ze wist dat hij niet zo wreed kón zijn.

Adam aaide zijn rode baard alsof het een gezichtshuisdier was. ‘Goed, ik ga maar weerrr.’

‘Ja, dat lijkt me beter,’ zei Stevie, en ze liet hem bijna zonder op te kijken of iets te zeggen uit. Daarna schoof ze de deur hard achter hem dicht en bleef daar staan, vechtend tegen de neiging om zich erlangs naar beneden te laten glijden en een emotionele puinhoop op de vloer te worden.

Ze liep naar het dressoir waar ze hun paspoorten bewaarden maar durfde het bijna niet open te maken voor het geval dat dat van Matthew er niet zou liggen. Natuurlijk ligt hij er, stel je niet aan Stevie, vermaande ze zichzelf, en ze opende de la in een vlugge, zekere beweging... maar ze kon hem niet vinden. Hij lag daar altijd samen met die van haar, met

de bladzijden om die van haar heen gevouwen, alsof ze lepeltje lepeltje lagen. Misschien heeft hij hem ergens anders neergelegd. Misschien heeft hij hem weggegooid omdat hij verlopen was. Misschien moest hij hem meenemen om zich te kunnen legitimeren. Haar hoofd deed zijn best om de afwezigheid van het paspoort te verklaren, maar het kon niet op tegen de opzichtige informatie op het boekingsformulier.

Op dat moment kwam er een rookwolk uit de keuken die het alarm liet afgaan en voelde het alsof de hel was losgebarsten in haar hoofd.

Toen Danny thuiskwam stonden alle ramen van de benedenverdieping open in de hoop de doordringende geur van verbrande taart weg te krijgen en roerde zijn met meel bedekte moeder als een bezetene in een kom met een bleek en klonterig mengsel. Stevie dwong zichzelf opgewekt te reageren toen hij naar haar toe rende om haar te begroeten. Ze greep hem vast, tilde hem op, kuste hem en stelde alle juiste vragen: Had hij het naar zijn zin gehad? Had hij zich gedragen? Had hij met de bal gegooid voor Chico en Boot, zoals hij van plan was geweest? Het viel Catherine op hoe wanhopig ze haar hoofd in zijn haren verborg en hoe stevig ze hem knuffelde.

‘Is dat mijn taart?’ vroeg het kleine jongetje met opgetrokken neus toen hij over zijn moeders schouder naar de nasmeulende verkoolde brokken in de taartvorm keek.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Stevie terwijl ze de tranen weg snoof die zijn babygeur in haar traanbuizen had doen ontstaan. ‘Daar ben ik nu mee bezig en hij wordt héél speciaal.’

‘Ga maar naar boven en trek je pyjama vast aan,’ zei Catherine. Ze stuurde hem op weg met een klein tikje op zijn billen. Daarna, toen ze er zeker van was dat hij hen niet meer kon horen, vroeg ze: ‘Wie wás dat in godsnaam?’

‘Adam MacLean.’

‘Ada... De man van Jo? Wat moest-ie?’

‘Ik krijg deze taart nooit af. Ik heb nog maar één ei.’

‘Laat die taart toch zitten, Stevie,’ zei Catherine tegen haar vriendin, die net zo grauw zag als het afzichtelijke spul in de kom. ‘Zet maar even een pot thee, ik stop Danny in en lees hem een verhaaltje voor. Dan kun je het me daarna vertellen.’

‘Ik heb hem nog geen welterusten gewenst.’

‘Eén nachtje zonder overleven jullie wel. En hij is toch afgepeigerd.’

Vanaf het moment dat ik hem van school haalde heeft hij alleen maar lopen stuiten, dus ik denk dat hij het niet eens merkt. Over maximaal tien minuten ben ik terug.’ Met die woorden rende Catherine de trap op en bleef er een Stevie achter die zich veel meer een hulpeloos klein kind voelde dan de vierjarige die nu in zijn pyjama van de Incredibles stapte en zijn tanden met aardbeienglinstertandpasta poetste.

Ze had geen thee gezet toen Catherine terugkwam. Ze stond nog steeds de slappe vloeistof in de kom te roeren terwijl haar hoofd wanhopig naar een oplossing voor het taartprobleem zocht omdat ze Danny niet wilde teleurstellen. Ze had hem een prachtige taart beloofd om mee te nemen naar school en ze hield zich altijd aan haar beloftes. Zeker voor haar zoon.

‘Ik beloof dat ik je nooit zal kwetsen,’ had Matthew gezegd. Het was alleen jammer dat andere mensen niet zo consciëntieus konden zijn, leek het.

‘Is alles goed met hem?’ vroeg Stevie.

‘Natuurlijk. Finaal buiten westen.’

‘Wat is er met je haar gebeurd?’ vroeg Stevie nu. De aanblik ervan eiste een groot gedeelte van haar aandacht op.

‘Marilyn Monroe-bleekset uit het buitenland, vraag maar niks. En zorg ervoor dat onze Kate je nooit gebruikt om haar op eBay gekochte spullen uit te testen. Stomme schoonheidsspecialistes in opleiding ook! Maar we hebben het niet over mij, wat is er aan de hand? Wat wilde Billy Connolly van je?’

‘O, die kwam me alleen even vertellen dat Jo er met Matthew vandoor is, naar Magalluf.’ Ze zei het zo nuchter, dat Catherine aannam dat ze een grapje maakte en lachte.

‘O ja, natuurlijk. Achterlijke boerenpummel! Heb je gezegd dat je de politie zou bellen? Wat heeft-ie geslikt? Er met Jo vandoor, ha. Alsof Matt...’

Toen Stevie haar het boekingsformulier gaf, verstomden haar woorden terwijl haar mond bleef bewegen als een goudvis die zich afvroeg waar zijn komwater was gebleven. Ze las het drie keer en elke keer leek het belachelijker.

‘Nee! Dat zou hij nooit... dat zou hij je nooit aandoen! Niet Matthew. Waar is-ie? Heb je hem gebeld?’

‘Hij heeft zijn mobiel thuis laten liggen.’

‘Heb je gekeken of er sms’jes in stonden?’

‘Helemaal leeg. En er staat geen nummer van Jo in zijn telefoonboek.’

‘En heb je gekeken of zijn paspoort er nog was?’

‘Weg,’ zei Stevie, terwijl ze nog iets verder in elkaar zakte. Het begon door te dringen dat het er toch wel heel erg op begon te lijken dat dit haar daadwerkelijk overkwam. Roodbaard kon weleens gelijk hebben.

Catherine keek weer naar het papier. ‘Is dit echt?’

‘Waarom zou hij het verzinnen?’

‘Omdat... eh...’ Catherine probeerde iets constructiefs te vinden om te zeggen, maar kon slechts nog een stroom van ontkenningen uitbrengen. ‘Dit zou Matthew je nooit aandoen! Niet hij. Niet Matt!’

‘Daar ziet het toch echt naar uit, Cath,’ zei Stevie met het soort stem dat Catherines jongste opzette als ze haar uiterste best deed om dapper te klinken. Ze bleef roeren tot Catherine haar de kom uit handen pakte. Met lichte dwang, maar voorzichtig, omdat het leek alsof Stevie het heel erg nodig had om iets vast te houden en de lepel in haar handen het enige leek te zijn wat ervoor zorgde dat ze niet omviel.

‘Dit zal nooit een taart worden,’ zei ze. ‘Zelfs een uitgehongerde Oliver Twist zou hier geen tweede portie van nemen. Kom, laat het nou maar. Ik zorg er wel voor dat onze Kate er vanavond nog eentje in elkaar flanst en dan breng ik die morgenochtend langs. Dat is het minste wat ze kan doen, na dit,’ en ze wees omhoog naar haar roze haarwolk. Stevie protesteerde niet eens meer en zei alleen lusteloos: ‘Dank je.’ Catherine goot het mengsel in de gootsteen. Ze was onder de indruk: Stevie had het voor elkaar gekregen om het dunner dan water te laten worden.

‘Danny wilde Matt net papa gaan noemen,’ zei Stevie. ‘Gelukkig heb ik hem gezegd dat hij daar maar tot na de bruiloft mee moest wachten.’

‘Stevie, je moet met Matthew praten en erachter komen wat er aan de hand is. Belt hij je straks om te zeggen dat hij aangekomen is waar hij moest zijn, Inverness?’

‘Aberdeen. Misschien. Hij is niet eerder weggeweest voor zijn werk, dus ik weet niet wat de gewoonlijke gang van zaken is.’ Stevie haalde haar schouders op. Ze wist niet of hij zou bellen of niet. Ze wist helemaal niets meer.

‘Natuurlijk belt hij,’ zei Catherine oprecht gemeend. Iedere man was onschuldig tot het tegendeel bewezen was. Behalve Mick, die had met afgehakte ballen opgehangen, uit elkaar gereten en gevierendeeld moe-

ten worden voor hij ook maar voor het gerecht verscheen. Maar zo mocht je niet over de doden denken.

‘Wat nou als het waar is? Wat moet ik dan?’ vroeg Stevie, die probeerde niet paniekerig te klinken. De vorige keer was ze in paniek geraakt waardoor ze de controle helemaal kwijtraakte en in zo’n neerwaartse spiraal van emotioneel drijfzand terecht was gekomen dat ze dacht erin te verdrinken. Tot Matthew zijn hand naar haar uitstak en haar de reddingslijn van zijn liefde toewierp.

En hoe moest het nou met Danny? Het was de enige vader die hij ooit gekend had. Hij zou in zijn leven twee mannen verloren hebben die naar de functie solliciteerden en nog voordat de kroon op hun hoofd geplaatst kon worden verdwenen waren. Wat zou dat met zijn kleine hartje doen? Ze versleet haar partners sneller dan Henry VIII, en moest je zien wat er van zijn kinderen geworden was. Bij die gedachte gaf Stevie toe aan de enorme tranendruk en kon Catherine, haar toekomstige bruidsmisje, haar alleen maar een stevige knuffel geven, omdat dat makkelijker was dan bedenken wat ze in godsnaam moest zeggen als troost.

‘Ik weet het niet, lieverd. Komt tijd, komt raad, toch? Geef me de telefoon eens. Ik bel Eddie dat ik vannacht bij je blijf.’

‘Nee, het gaat wel,’ zei Stevie. Ze maakte zich los en wreef verwoed in haar ogen. ‘Ik moet goed nadenken en dat kan ik beter als ik alleen ben. Als jij hier bent ga ik alleen maar janken, daar heb ik helemaal geen zin in. Ik red me wel. Ga jij maar, je driehonderd kinderen en dierentuin hebben je nodig.’

‘Brutaaltje!’ zei Catherine glimlachend.

‘Maar je hebt er maar mazzel mee,’ verzuchtte Stevie.

‘Ik kan je niet alleen laten,’ zei haar vriendin. ‘Kom anders met mij mee. Jij en Danny.’

‘Ik wil echt liever alleen zijn.’

‘Oké, goed,’ zei Catherine, toen ze er volledig van overtuigd was dat Stevie dat echt wilde en dat ze niet haar gewoonlijke, veel te onafhankelijke zelf was. ‘Ik zorg voor een taart voor Danny en kom hem morgenvroeg meteen langsbrengen. En nee, voor je begint, het is geen probleem. Mijn dochter is me heel wat verschuldigd,’ maakte ze het zwakke protest dat ze aan zag komen overbodig.

Nadat ze nog zo’n vijftig toezeggingen had losgepeuterd dat Stevie haar onmiddellijk zou bellen als ze het niet meer zag zitten en zich be-

dacht over dat blijven slapen, ging Catherine terug naar haar immense kroost om een dringend haarprobleem aan te pakken en een noodtaartbakproject op poten te zetten. Een taart bakken voor haar peetzoon was het minste wat ze kon doen nu ze de belofte verbroken had die ze zichzelf gemaakt had: dat ze het nooit meer zou laten gebeuren dat een klootzak zijn moeders hart zou breken.

De telefoon ging ongeveer tien minuten nadat Catherine vertrokken was. Er stond 'anonieme beller' op het display. Instinctief wetend wie het was, schoot Stevies hand ernaartoe om hem op te pakken. Toen ze zich realiseerde dat ze er niet op kon vertrouwen dat ze 'normaal' zou doen, onderdrukte ze de drang om met hem te praten, in onbeheersbare tranen uit te barsten en hem te smeken thuis te komen. Dus liet ze het door het antwoordapparaat afhandelen. Het was, zoals ze al wist, Matthew; haar lange, adembenemend mooie verloofde met de donkerblonde haren, donkerbruine ogen en de glimlach die haar hart nog altijd liet smelten als ijs op een kookplaat.

'Hoi Stevie, met Matthew. Je... eh... zult wel in bed liggen. Maar goed, ik bel even snel om te zeggen dat ik veilig ben aangekomen, de snelweg was een verschrikking! Ziet er druk uit hier, heel veel mensen. Helemaal klaar voor een week hard werken, dus ik weet niet wanneer ik weer gelegenheid zie om je te bellen. Ben mijn mobiel vergeten, hè? Sufferd! Hoe dan ook, hou je taai en ik hoop dat alles goed is. Eh... doeg dan maar.'

Geen 'Ik hou van je'. Geen 'Is alles goed met Danny?' Geen 'Ik mis je'. Zijn stem klonk veel verder weg dan Aberdeen. En ze beeldde het zich waarschijnlijk in, maar elk van de drie miljoen keren dat ze de boodschap afluisterde dacht ze flarden van 'Guantanamo' op de achtergrond te horen.